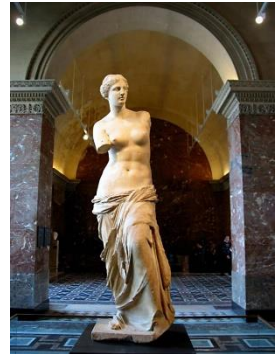

Μουσείο Λούβρου

Η **Αφροδίτη της Μήλου** θεωρείται ένα καταπληκτικό έργο της ελληνιστικής τέχνης, συνδυάζοντας αρμονικά τη γυναικεία ομορφιά και θηλυκότητα. Χρονολογείται γύρω στον 1ο αιώνα π.Χ. και πλάστηκε κατά πάσα πιθανότητα από τον γλύπτη Αγήσανδρο. Βρέθηκε ακρωτηριασμένο την άνοιξη του 1820 σε αγροτική περιοχή της Μήλου, σε πάνω από 6 χωριστά κομμάτια και έναν χρόνο αργότερα, κατέληξε στο Μουσείο του Λούβρου, όπου και εκτίθεται μέχρι σήμερα και αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα εκθέματα του μουσείου. Είναι κατασκευασμένο από Παριανό μάρμαρο και έχει ύψος 2,02 μ..

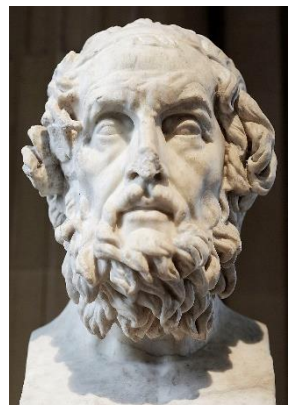
Η **Νίκη της Σαμοθράκης** είναι ένα πολύ γνωστό και πρωτότυπο μαρμάρινο έργο, με ύψος 2,75 μέτρα, αγνώστου καλλιτέχνη της ελληνιστικής εποχής, που βρέθηκε στη Σαμοθράκη και παριστάνει φτερωτή τη θεά Νίκη, θεότητα της ελληνικής μυθολογίας που προσωποποιούσε τη δόξα του ελληνικού πολιτισμού. Το άγαλμα χρονολογείται γύρω στο 190 π.Χ. και δείχνει να βρίσκεται, με ανοιχτά φτερά, στην πλώρη ενός πλοίου σαλπίζοντας ορμητικά τη νίκη. Το 1863, η Νίκη της Σαμοθράκης βρέθηκε κοντά στο ναό των «Μεγάλων Θεών» ή Καβείρων, στο νησί της Σαμοθράκης και κατόπιν, μεταφέρθηκε στο μουσείο του Λούβρου το 1884, όπου βρίσκεται μέχρι σήμερα.

Η **Παλλάς του Βελλετρίου** είναι αριστουργηματικό έργο γλυπτικής τέχνης της αρχαίας Ελλάδας. Ονομάζεται έτσι, επειδή το μόνο πλήρες αντίγραφο που σώζεται σήμερα βρέθηκε στο Βελλέτριο της Ιταλίας και εκτίθεται στο Λούβρο. Το άγαλμα παρουσιάζει την Αθηνά με μεγαλοπρέπεια, χωρίς να τονίζει ιδιαίτερα την πολεμική υπεροχή, δίνοντας έμφαση στην σοφία. Είναι της εποχής του Περικλή λίγο πριν της έκρηξης του Πελοποννησιακού πολέμου με πιθανότερο καλλιτέχνη τον Κρεσίλα. Το αρχικό καλλιτέχνημα ήταν κατασκευασμένο από χαλκό, σήμερα όμως διασώζεται ένα καλοδιατηρημένο πλήρες αντίγραφο από μάρμαρο, καθώς και πολλά μαρμάρινα αντίγραφα της κεφαλής.

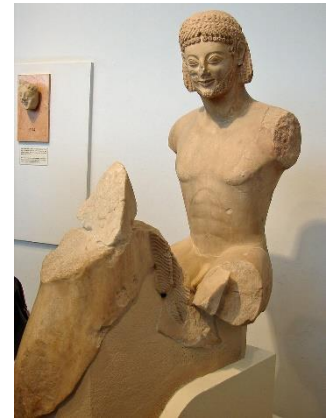
Η **προτομή του Ομήρου** που φιλοξενείται σήμερα στο Μουσείο του Λούβρου είναι αρχαιολογικό εύρημα. Ήταν μέλος της παλαιάς συλλογής Ρωμαίου Καρδινάλιου και πλέον αποτελεί μέρος της συλλογής του τμήματος ελληνικών και ρωμαϊκών αρχαιοτήτων του μουσείου. Απεικονίζει τον δημιουργό των ποιητικών κειμένων της Ιλιάδας και της Οδύσσειας που έζησε τον 9ο αιώνα στη Μ. Ασία. Είναι κατασκευασμένη από μάρμαρο Πεντέλης, με τον δημιουργό της να παραμένει ακόμα άγνωστος και αποδίδεται ολόκληρη η φυσική εικόνα του τυφλού γέροντα. Τα μάτια του είναι ιδιαιτέρως μικρά, ενώ η γενειάδα, η ακατάστατη κόμη και τα πολύ ρουφηγμένα μάγουλα, αποδίδουν την εικόνα του βασανισμένου του προσώπου.

Ο Κνώσιος Ταύρος που φιλοξενείται στο Μουσείο του Λούβρου είναι μετόπη από τον Ναό του Δία στην Ολυμπία. Βρέθηκε μαζί με άλλα αντικείμενα το 1829 στη δυτική πλευρά των ερείπων του ναού της Ολυμπίας από τους Γάλλους αρχαιολόγους Ντυμπουά και Μπλουέ και έναν χρόνο μετά, μεταφέρθηκε στο Παρίσι, όπου τοποθετήθηκε στο Μουσείο του Λούβρου. Είναι από πάριο μάρμαρο. Από το ανάγλυφο, διατηρείται μεγάλο μέρος των σωμάτων του Ηρακλή και του ταύρου, όπου διακρίνουμε τον ήρωα που με το αριστερό του χέρι έχει πιάσει τον ταύρο από τα κέρατα και του στρίβει το κεφάλι. Είναι έργο αγνώστου καλλιτέχνη από τον Ναό της Ολυμπίας και χρονολογείται στο 460 π.Χ..

Ο μεγαλύτερος και πιο φημισμένος από τους αρχαϊκούς υπεείς, γνωστός και ως ο **Ιππέας Rampin**, που αφιερώθηκε στο ιερό της Αθηνάς στην Ακρόπολη γύρω στο 550 π.Χ.. Το άγαλμα φιλοτεχνήθηκε αριστουργηματικά από μάρμαρο και έχει ίχνη κόκκινου και μαύρου χρώματος και είναι ύψους 27 εκατοστών. Η κεφαλή του υπέα, βρέθηκε στην Ακρόπολη Αθηνών το 1877 και δωρήθηκε κατόπιν στο Μουσείο του Λούβρου. Ο υπέας έχει αρκετά συνηθισμένα χαρακτηριστικά ενός Αρχαϊκού κούρου αλλά εικάζεται ότι πιθανόν να απεικονίζει κάποια θεότητα ή έναν ευγενή, ο οποίος φορώντας το στεφάνι της νίκης από κάποιους αγώνες πανηγυρίζει την επιτυχία του. Η δημιουργία του αποδίδεται σε κάποιον σημαντικό, αλλά ανώνυμο γλύπτη.

Ο **Ερμής Σανδαλίζων** ή Ιάσων είναι έργο τέχνης που φιλοξενείται στο Μουσείο του Λούβρου. Εικονίζει έναν έφηβο που στρέφει το κεφάλι του, την στιγμή που ακουμπά το δεξί του πόδι σε έναν βράχο για να δέσει το σανδάλι του. Ονομάστηκε Ιάσων από τον Βίνκελμαν. Αργότερα ερμηνεύτηκε ως Ερμής, ο οποίος ανύποπτος αφουγκράζεται τον Δία, την στιγμή που εκείνος τον διέταξε από εδώ και στο εξής να γίνει ο μαντατοφόρος των θεών. Θεωρείται αντίγραφο αρχαιότερου πρωτότυπου του Λυσίππου.

